

Книгата на Даниил — сто деветдесет и шеста

Пророчески паралели и Божествено разочарование: откровenskото пътуване на Божия народ от последните дни в Откровение 10

Jeff Pippenger

2024-04-27

В десета глава на Откровението, където е представена историята на вестите на първия и втория ангел, на Йоан, като символ на Божия народ от последните дни, бе предварително казано, че в историята, която той символично представяше, щеше да има разочарование; и именно това разочарование беше онзи елемент от историята на първия и втория ангел, който бе запечатан за разбирането на милеритите, за да бъде изпитана тяхната вяра.

И гласът, който бях чул от небето, пак ми проговори и каза: Иди, вземи малката книжка, която е отворена в ръката на ангела, който стои върху морето и върху земята. И отидох при ангела и му казах: Дай ми малката книжка. А той ми каза: Взemi я и я изяж; и тя ще направи утробата ти горчива, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех малката книжка от ръката на ангела и я изях; и в устата ми беше сладка като мед; и щом я изях, утробата ми стана горчива. Откровение 10:8–10.

В десети стих Йоан представлява историята от 11 август 1840 г., когато могъщият ангел слезе с малка книжка в ръката си, до Голямото разочарование на 22 октомври 1844 г. Преди символично да представи тази история, му се казва от „гласа, който“ той „чу от небето“, и той го уведомява, че когато изяде малката книжка, „тя ще огорчи корема ти, но в устата ти ще бъде сладка като мед“. Горчивото разочарование е онова, което изпита вярата на милеритите, и не беше най-добре за тях да знаят за това разочарование, преди то да настъпи; но Йоан представлява народа на последните дни, от когото се изисква да знае фактите, свързани с очертаването на събитията, които съставляват историята на вестта на първия и втория ангел.

Тази свещена история показва, че върху народа на последните дни щеше да бъде допуснато изпитание, и то щеше да бъде изпитание, основано върху нещо, което не беше най-добре за тях да разберат преди самото изпитание; все пак това не беше тъждественото преживяване на милеритите, макар че то свършено съответстваше на очертанието на събитията, представени чрез първия и втория ангел, защото седемте гръма също така представят „бъдещи събития, които ще бъдат разкрити в своя ред“.

Макар да е било необходимо да познават основополагащата история на милеритите, Божият народ в последните дни щеше да изпълни същото очертание на събитията, както милеритите; но онова, което изпита милеритите и което за тях беше най-добре да не знаят предварително, щеше да бъде различно изпитание, породено от елемент, запечатан до времето, когато Лъвът от Юдовото племе щеше да разпечата Откровението на Исус

Христос, което се случва в скритата история на четиридесети стих от Даниил единадесета глава.

Онова, което бе запечатано, бе предназначено да изпита Божия народ в последните дни, и това изпитание щеше да съответства на пътепоказателя, при който милеристите бяха изпитани; защото, било в първото изпълнение в историята на милеристите, било в последното изпълнение на последните дни, седемте гръма бяха „очертание на събития“, „които щяха да бъдат разкрити в своя ред“.

Онова, което до голяма степен е останало неразпознато, е, че както Йоан представя историята на слизането на Христос с малката книжка на 11 август 1840 г. до Великото разочарование от 22 октомври 1844 г., така самата тази история бе представена и чрез слизането на втория ангел на 19 април 1844 г. Първото разочарование може да се разбира като разочарованието на Йоан, който, след като изяде малката книжка на 11 август 1840 г., се среща с разочарование на 19 април 1844 г. Когато това разочарование настъпи, вторият ангел слезе с „писане“ в ръката си.

„Друг мощен ангел бе упълномощен да слезе на земята. Исус положи в ръката му едно писание и когато той дойде на земята, извика: „Падна, падна Вавилон.“ Тогава отново видях разочарованите да издигат очите си към небето, гледайки с вяра и надежда за явяването на своя Господ. Но мнозина изглеждаха като останали в някакво вцепенено състояние, сякаш заспали; все пак можех да видя следата на дълбока скръб по лицата им. Разочарованите видяха от Писанията, че се намират във времето на забавянето и че трябва търпеливо да очакват изпълнението на видението. Същите доказателства, които ги бяха довели да очакват своя Господ през 1843 година, ги доведоха и до очакването Му през 1844 година. Но видях, че мнозинството не притежаваше онази енергия, която бе отличавала вярата им през 1843 година. Разочарованието им бе помрачило вярата им.“ Ранни писания, 247.

Милеритската история, която Йоан представя в десета глава, е историята на първия, а също и на втория ангел. Слизането на първия ангел с вест и слизането на втория ангел с вест отбелязват началото на съответните истории, които и двете завършиха с разочарование, макар че Йоан по-непосредствено представя цялостната история и на двата ангела. Дори след 22 октомври 1844 г., когато третият ангел дойде с вест, разочарованието от бунта през 1863 г. предоставя трети свидетел за един период, който започва с вест и завършва с разочарование.

Първото разочарование на движението на третия ангел на 18 юли 2020 г. беше паралелът на първото разочарование на милеристите. Една истина беше запечатана, както истината за 1844 г. беше запечатана от Господа, Който държеше ръката Си над една грешка в някои от изчисленията, която произведе първото разочарование на милеристите. Когато впоследствие грешката беше разбрана, тя беше разпечатана, тъй като Лъвът от Юдовото племе беше отместил ръката Си. Грешката от 18 юли 2020 г. беше причинена от отказа да се признае, че ръката Му беше вдигната на 22 октомври 1844 г., когато Той провъзгласи, че „време не ще има вече“.

Независимо дали ставаше дума за филаделфийското движение на първото разочарование на първия ангел, или за първото разочарование на лаодикийското движение на третия ангел, Неговата ръка представлява пътепоказателя. На 19 април 1844 г. и на 18 юли 2020 г. разочарованието произведе време на разпръсване. Онези, които бяха събрани или на 11 август 1840 г., или на 11 септември 2001 г., бяха разпръснати, и след това Христос започна да събира народа Си втори път.

Той бе събрал един народ, започвайки от 11 септември 2001 г., защото, както е представено чрез кръщението на Христос, именно когато Божественият символ слиза, Той започва да събира Своите ученици, а не преди това. След това, след едно разпръсване, Христос събира народа Си втори път. Христос събра учениците Си, започвайки от Своето кръщение, и след разпръсването, причинено от кръста, Той започна да събира учениците Си втори път. Пророческият факт за едно второ събиране, започнало през юли 2023 г., беше част от онова, което бе запечатано на 18 юли 2020 г., макар че то ясно беше елемент от историята на милеритите.

В четиридесетия стих на Даниил единадесета глава звярът от бездънната яма се надигна и уби двата рога на земния звяр през 2020 година. През юли 2023 година Господ започна за втори път да събира Своя народ от последните дни. Процесът на събирането е представен в свещената милеритска история и в тази история има двама исторически свидетели за това, че Той събира народа Си за втори път. Процесът на събирането е пророчески елемент, който бе запечатан до юли 2023 година. Делото по събирането на Неговия народ за втори път се изпълнява през историята на Украинската война, непосредствено преди второто избиране на осмия президент, който е от седемте.

На 11 август 1840 г. Господ събра Милеритското движение и отбеляза това събиране чрез въвеждането на картата от 1843 г., която бе публикувана през май 1842 г. Картата представляваше основополагащата вест, защото тогава Той полагаше основата на милеритския храм. Сливането на ангела от Откровение, глава десета, на 11 август 1840 г. е паралелно на кръщението на Христос, което, наред с други неща, отбеляза началото на това Христос да избира Своите ученици.

„С призоваването на Йоан и Андрей и Симон, на Филип и Натанаил, започна полагането на основата на християнската църква. Йоан насочи двама от своите ученици към Христос. Тогава единият от тях, Андрей, намери брат си и го повика при Спасителя. След това бе призован Филип и той тръгна да търси Натанаил.“ Копнежът на вековете, с. 141.

Делото на Уилям Милър от времето на края през 1798 г. до 11 август 1840 г. представляваше делото на Йоан Кръстител; но когато ангелът от Откровение 10 слезе, както бе предобразено чрез сливането на Светия Дух при кръщението на Христос, Господ „събра“ Своите основополагащи ученици. Тези двама свидетели показват, че Христос събра Своя народ от последните дни на 11 септември 2001 г., когато ангелът от осемнадесета глава на Откровение слезе; но, както при милеритите, те трябваше да бъдат изпитани чрез един

елемент от седемте гръма, който бе запечатан, и след това Господ щеше да събере Своя народ втори път.

Второто събиране на Божия народ в последните дни започна в историята, представена в самия край на единадесети стих от единадесетата глава на Даниил, непосредствено преди победата на Путин над Украйна, и непосредствено преди дванадесетия стих, където завършва пророческото свидетелство на Русия и Путин. Следователно Даниил, единадесета глава, единадесети стих, съответства на Откровение, единадесета глава, единадесети стих, защото именно там двамата свидетели са върнати към живот.

В свещената история на милеритите Господ започна да събира народа Си втори път след разочарованието от 19 април 1844 г., и това, което Господ употреби, за да събере народа Си по онова време, беше осъзнаването, че те изпълняват времето на забавянето от притчата за десетте девици в двадесет и пета глава на Матей, а също и във втора глава на Авакум. За да разпознаят своето състояние и да се върнат, милеритите трябваше да разпознаят себе си като представени в Божието пророческо Слово. Те трябваше да видят, че са Божият народ, в противоположност на онези, които претендираха, че са Негов народ. Като събираше разочарования Си народ, Той даваше илюстрация на знамето, издигнато за народите, като така подчертаваше разграничението между Своя истински, но разочарован народ и онези, които само изповядваха, че са Негов народ.

И в онзи ден ще има Иесеев корен, който ще стои за знаме на народите; към него ще се обърнат езичниците, и покоят му ще бъде славен. И в онзи ден Господ ще простре ръката Си втори път, за да придобие остатъка от Своя народ, който ще остане, от Асирия и от Египет, и от Патрос, и от Хус, и от Елам, и от Сенар, и от Емат, и от морските острови. И Той ще издигне знаме за народите, и ще събере прогонените от Израила, и ще събере разпръснатите от Юда от четирите краища на земята. Исаия 11:10–12.

Когато пророк Еремия представяше онези, които бяха разочаровани на 19 април 1844 г., той заяви, че вече не се свързва със „събранието на присмехулниците“, които използваха несбъдналото се предсказание за 1843 г. като доказателство, че представените от Еремия са лъжепророци.

Не седях в събранието на присмехулниците, нито се веселях; седях сам поради Твоята ръка, защото Ти ме изпълни с негодувание. Еремия 15:17.

„Събранието на присмивателите“ бе изгонило онези, представени от Еремия.

„Мнозина бяха преследвани от своите невярващи братя. За да запазят положението си в църквата, някои се съгласяваха да мълчат относно своята надежда; но други чувстваха, че верността към Бога им забранява така да скриват истините, които Той им бе поверил. Немалко бяха отлъчени от общението на църквата не по друга причина, освен че изразяваха вярата си в Христовото пришествие. Много скъпи за онези, които понасяха това изпитание на вярата си, бяха думите на пророка: „Вашите братя, които ви мразят, които ви изпъждат заради Моето име, казват: Нека се прослави Господ! Но Той ще се яви за ваша радост, а те ще се посрамят.“ Исаия 66:5.“ Великата борба, 372.

Когато Господ издигне знаме за народите, това ще стане, когато простре ръката Си втори път, за да събере остатъка от Своя народ, които са изгонените от Израил. Те са онези, които вече не седят в „събранието на присмивателите“.

„Исеевият корен“ е символ на две кръвни линии — едната от юдаизма, съчетана с кръвна линия извън юдаизма — и представлява не само кръвната линия на Исус, но също така е символ на съчетаването на Божествеността с човечеството; защото издигнатото знаме представлява народ, който е бил запечатан завинаги в състоянието и опитността на съчетаването на Божествеността с човечеството, което е представено също и в десети стих на единадесета глава от Даниил чрез символа на „крепостта“. В десети стих времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди се подразбира чрез пророческото разбиране за крепостта, която е главата. В историята на единадесети стих и Украинската война Господ простира ръката Си втори път, за да събере изпъдените, които са били разочаровани.

Следователно, като използваме свидетелството на Даниил 11 като структура, ние установихме нахлуването на папството в пророческата история непосредствено преди неделния закон. Видяхме делото на републиканския рог, представен от Тръмп, когато той става осмият, който е от седемте, и започва делото по съчетаването на църква и държава. Имаме линията на отстъпническия рог на протестантизма, както е представен чрез Макавеите. В същата история, представена от тези стихове, прилагаме линията на седемте гръма, която е също и линията на притчата за десетте девици, като определяме опитността на сто четиридесет и четирите хиляди, както и линията на трите ангела, която очертава делото на истинския протестантски рог. Едно от събитията за истинския протестантски рог в тази история е второто събиране.

Второто събиране настъпи в историята на вестта на втория ангел, а също така настъпи и в историята на третия ангел от 1844 до 1863 г., като установява две свидетелства от милеритската история за това, че Господ простира ръката Си втори път, за да събере разпръснатото Си стадо.

„На 23 септември Господ ми показва, че е прострял ръката Си за втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, и че усилията трябва да бъдат удвоени в това време на събиране. При разпръскването Израил беше поразен и разкъсан, но сега, във времето на събирането, Бог ще изцели и превърже Своя народ. При разпръскването усилията, положени за разпространяването на истината, имаха твърде малко въздействие, постигнаха твърде малко или нищо; но в събирането, когато Бог е прострял ръката Си, за да събере Своя народ, усилията за разпространяване на истината ще имат предвидения си ефект. Всички трябва да бъдат единни и ревностни в делото. Видях, че е погрешно някой да се позовава на разпръскването за примери, които да ни ръководят сега, в събирането; защото, ако Бог не направеше за нас сега повече, отколкото направи тогава, Израил никога не би бил събран.“ Early Writings, 74.

В приложението към „Ранни писания“ сестра Уайт обяснява току-що цитирания коментар:

„3. Възгледът, че Господ „беше прострял ръката Си втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ“, на страница 74, се отнася единствено до единството и силата, които някога съществуваха между онези, които очакваха Христос, и до факта, че Той бе започнал отново да обединява и да издига Своя народ.“ Ранни писания, 86.

Свещената история на седемте гръмове, обхващаща периода от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г., предобразяваше свещената история от 22 октомври 1844 г. до бунта от 1863 г. Ред по ред, първата история представляваше илюстрация на мъдри девизи, а втората линия предоставя илюстрация на неразумни девизи. И двете истории започнаха, когато ангел слезе с вест, която трябваше да бъде изядена. Пришествието на ангела и в двете истории постави начало на изпитателен процес, който произведе разпръсване, и към 1849 г. на сестра Уайт бе показано, че Господ отново простира ръката Си втори път, този път за да събере онези, които бяха разпръснати на 22 октомври 1844 г.

Те бяха разпръснати от Великото разочарование, както мъдрите на 19 април 1844 г. бяха разпръснати от първото си разочарование. Второто събиране установи, че Господ „бе започнал отново да съединява и да издига Своя народ“. При второто събиране делото на Господа включва издигането на знаме, което е единно помежду си във вестта и чиято човешка природа е съединена с Неговата Божественост. Целта на знамето е да призове другото Божие стадо да излезе от Вавилон, което се осъществява, когато мъже и жени видят знамето.

Знамето е войнството на онези, които са съединили своята човешка природа с Христовата Божественост във времето на изпитанието на неделния закон. Така второто събиране разкрива, че „коренът Иесеев“ ще бъде издигнат, носейки двойната пророческа символика на Рут — езичница, която е събрана от знамето чрез съединяването си с Вооз, символ на сто четиридесет и четирите хиляди, а също и символ на Изкупителя, Който плати цената за Рут и беше неин близък сродник. Във възплъщението на Христовото Божествено естество с падналата плът на човешкото естество Той стана наш близък сродник. Знамето, което се издига, са онези, които са съединени чрез вестта и които довеждат до завършек делото по съединяването на своята човешка природа с Христовата Божественост преди неделния закон.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Оценяването на Библията нараства с нейното изучаване. Накъдето и да се обърне изследователят, той ще открие явена безпределната мъдрост и любов на Бога.

„Значението на юдейската уредба още не е напълно схванато. Истини необятни и дълбоки са засенчени в нейните обреди и символи. Евангелието е ключът, който отключва нейните тайни. Чрез познание за плана на изкуплението нейните истини се откриват за разбирането. Наше преимущество е да разбираме тези чудни теми далеч повече, отколкото разбираме сега. Ние трябва да схващаме дълбоките Божии неща. Ангелите желаят да надникнат в истините, които се разкриват на хората, които със съкрушени сърца изследват Божието слово и се молят за по-големи дължини и ширини,

дълбочини и висоти на познанието, което единствено Той може да даде.“

„С приближаването ни към края на историята на този свят пророчествата, отнасящи се до последните дни, особено настоятелно изискват нашето изучаване. Последната книга на новозаветните Писания е изпълнена с истина, която трябва да разбираме. Сатана е заслепил умовете на мнозина, така че те с готовност са приемали всяко извинение, за да не направят Откровението предмет на своето изучаване. Но Христос чрез Своя служител Йоан тук е заявил какво ще бъде в последните дни и казва: „Блажен оня, който прочита, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него.“

Откровение 1:3.

„А това е вечен живот“, каза Христос, „да позная Тебе, единствения истински Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“ Йоан 17:3. Защо не осъзнаваме стойността на това познание? Защо тези славни истини не пламтят в сърцата ни, не трептят на устните ни и не проникват цялото ни същество?

„Като ни е дал Своето слово, Бог ни е поставил във владение на всяка истина, съществено необходима за нашето спасение. Хиляди са черпили вода от тези кладенци на живота, ала запасът не намалява. Хиляди са поставяли Господа пред себе си и чрез съзерцаване са били преобразявани в същия образ. Духът им гори вътре в тях, когато говорят за Неговия характер, разказвайки какво е Христос за тях и какви са те за Христос. Но тези изследователи не са изчерпали тези велики и свети теми. Още хиляди могат да се заемат с делото да издирват тайните на спасението. Когато се размишлява върху живота на Христос и характера на Неговата мисия, лъчи светлина ще заблестяват все по-ясно при всеки опит да се открие истината. Всяко ново търсене ще разкрива нещо по-дълбоко интересно от онова, което досега е било разкрито. Тази тема е неизчерпаема. Изследването на възплъщението на Христос, на Неговата изкупителна жертва и ходатайствено дело ще занимава ума на прилежния изследовател, докато трае времето; и, устремен към небето с неговите безбройни години, той ще възкликне: „Велика е тайната на благочестието.““

„Във вечността ще научим онова, което, ако бяхме получили просвещението, което бе възможно да получим тук, би отворило разбирането ни. Темите на изкуплението ще занимават сърцата, умовете и езиците на изкупените през вечните векове. Те ще разберат истините, които Христос копнееше да открие на Своите ученици, но които те не притежаваха вяра да обхванат. Вечно и завинаги ще се явяват нови възгледи за съвършенството и славата на Христос. През безкрайните векове верният Домовладелец ще изважда от съкровището Си старо и ново.“ Притчи Христови, 132–134.